

betaler før Forfaldstid, gør dette paa egen Risiko, i Overensstemmelse med det i forskellige Landes Love indeholdte Princip (jfr. særlig Artiklerne 144 og 146 af den franske Code de commerce).

89. Det blev foreslaaet, at Ordene „paa egen Risiko“ i Stykke 2 burde erstattes med Ordene „er han ansvarlig for Betalingens Gyldighed“, hvilket syntes at være baade en klarere og mere præcis Form fra et juridisk Synspunkt; dog blev dette Forslag ikke tiltraadt, eftersom Vendingen: „paa egen Risiko“, saaledes som denne almindeligvis fortolkes, synes at være en tydeligere Advarsel til den Trassat, som betaler før Forfaldstid, med Hensyn til de Konsekvenser, denne Handling eventuelt kan have for ham.

90. Under Drøftelsen af Stykke 2 blev det Spørgsmaal rejst om, hvorledes Betaling fra Trassatens Side efter Forfaldstid, men forinden Protestens Foretagelse, skulde betragtes. Det blev imidlertid vedtaget uden Indsigelse, at Trassaten i dette Tilfælde burde stilles paa samme Fod som den Debitor, der betaler paa Forfalddagen.

91. I Stedet for de sidste Ord i Sætningen i tredje Stykke: „Den, der betaler ved Forfaldstid, bliver lovlig frigjort, medmindre der fra hans Side foreligger Svig eller grov Uagtsomhed“ indføjedes der i Eksperternes Udkast Ordene: „medmindre der fra hans Side foreligger *ond Tro* eller grov Uagtsomhed“. Denne Forandring blev foretaget for at bringe Udtrykkene i Artikel 40 i Overensstemmelse med Artikel 16 (gammel Artikel 15), men det blev med Rette anført, at den Stilling som den Trassat indtager, der opfordres til at præstere Betaling, er forskellig fra den Stilling, som den Person indtager, der erhverver Vekslen, og som omhandles i Artikel 16 (gammel Artikel 15). Erhververen har ikke erhvervet Vekslen for at opfylde en bydende nødvendig tidligere indgaaet Forpligtelse, hvorimod Trassaten er forpligtet til ved at foretage Betaling at opfylde en Forpligtelse af den Art, som hans Accept antyder. Hvis han nægter at opfylde denne Forpligtelse, udsætter han sig for alvorlige Retsskridt, som, hvis han taber sin Sag, ikke alene vil medføre store Udgifter for ham, men ogsaa have en skadelig Indflydelse paa hans kommercielle og personlige Anseelse, naar det bliver bekendt, at han først har opfyldt sine Forpligtelser, efter at Vekslen er blevet protesteret hos ham. I dette Tilfælde er der derfor ikke alene taget Hensyn til den materielle Skade, som Trassaten maatte lide, men ogsaa til den moralske Skade, der kan tilføjes ham. Trassaten befinder sig i en Stilling, som paa Grund af Dokumentets særlige Beskaffenhed saa at sige er bleven ham paatvungen. Det kan derfor ikke forlanges af ham, at han skal undersøge Berettigelsen af enhver Tvivl, som han maatte nære med Hensyn til den Persons Rettigheder, der har Vekslen i Hænde, da han derved risikerer at blive indviklet i en Retssag. Det kan kun forlanges, at han skal nægte Betaling, saafremt han er i Besiddelse af afgørende Beviser for, at Indehaveren ikke er i Besiddelse af behørig Adkomst.

92. Men denne Mening, der er udtalt fra Trassatens Synspunkt og de forudgaaende subjektive Betragtninger, er ikke de eneste Argumenter, der taler til Gunst for denne Løsning. Beskaffenheden og Hovedformaal med en Gæld, der er ikklædt en Veksels Form, er at gøre Gælden saa elastisk som mulig, saaledes at den bliver et paalideligt Kreditinstrument, idet Paalidelighed er en af Hovedejendommelighederne ved en Veksel i Handels- og Bankverdenen.

For at Vekslen paa fyldestgørende Maade kan opfylde sit Formaal, maa det ikke være muligt at nægte dens Betaling paa Grund af Tvivl med Hensyn til Indehaverens behørig Adkomst; Vekslen bør kun kunne afvises, naar Trassaten er i Besiddelse af saadanne afgørende Beviser med Hensyn til Indehaverens manglende Adkomst, at han ikke længere kan have nogen virkelig Tvivl om denne Sag. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt at Trassaten nærer nogen Tvivl om Indehaverens gode Tro, hans Tvivl maa være understøttet af Bevis, ellers kan Vekslen ikke opfylde sit Hovedformaal.